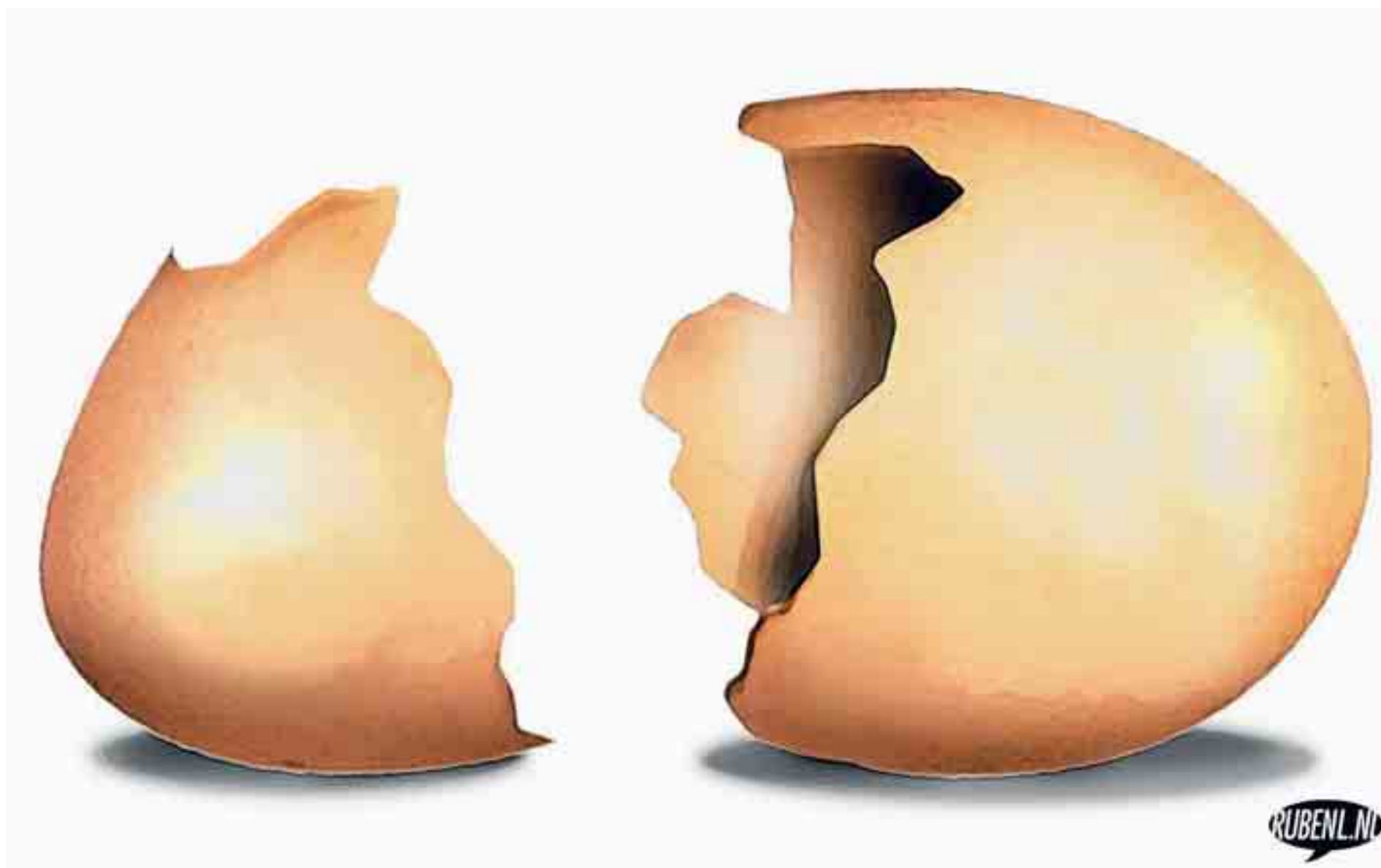

FAMILIE & ZO

WEKELIJKS BRENGEN WE VERHALEN UIT
DE PERSOONLIJKE LEVENSSFEER: over mannen
en vrouwen, kinderen en ouders, jong en oud en de
relaties tussen al deze mensen.

Een keuze die je liever

Ze waren zwanger van een kind met een ernstige afwijking en besloten het niet te houden: een bovenmenselijke beslissing, een die je liever niet zou willen nemen, zeggen Lotte en Els. En omdat het taboe hierrond zo groot is, kun je ook niet openlijk rouwen. Want ze hebben er toch zelf voor gekozen?

VAN ONZE REDACTRICE

VEERLE BEEL

BRUSSEL | Er zijn geen cijfers over in ons land, maar het moet jaarlijks toch een paar honderd vrouwen en echtparen overkomen: na de prenatale tests te horen krijgen dat er iets mis is met je kind en voor een aartsmoeilijke keuze worden geplaatst. Het kind houden of de zwangerschap afbreken en jezelf, je gezin en het kind-inwording veel ellende besparen. Lotte en Els kozen voor die tweede optie.

'Voor ons een juiste beslissing, vind ik tot op vandaag', zegt Lotte (31). De emoties die erop volgden, waren echter niet te onderschatten: ze voelde geen spijt, maar wel een groot verdriet en een gevoel van gemis. 'Terwijl het leven rondom mij weer zijn

normale gang hernam, voelde ik me al-
maar dieper wegzakken. Ik vroeg me af:
kom ik hier nog wel uit?'

Els (36) had al twee kinderen en trok zich in eerste instantie aan haar gezin op. Later sloeg de vertwijfeling toe: 'Ik weet dat wij het leven met een gehandicapt kind niet aan hadden gekund. Maar het gemis is blijvend. En het taboe is zo groot: er zijn nog steeds mensen in mijn omgeving die het niet weten. En zij die het wel weten, proberen je te troosten met de opmerking dat het "beter is zo" en dat je "blij mag zijn dat je het van te voren wist". En dat we er toch zelf voor gekozen hebben.'

Lotte vond lotgenoten in Nederland met wie ze erover kon praten, en Els vond Lotte. Samen richten ze nu ook een contact-

groep op voor Vlaamse vrouwen. Omdat ze zelf ervoeren hoe verrijkend het kan zijn om het verdriet en het gemis te delen met een ervaringsverwant: 'Het geeft erkenning en herkenning aan je verdriet'. De man van Els ontwierp de website waarmee ze naar buiten treden.

Test

'Ik hoor nu vaker mensen die zeggen dat ze geen prenatale tests willen', zegt Els. 'Wij hebben er bij elke zwangerschap laten doen. De derde keer ging het fout: de bloedtest en de punctie wezen uit dat het kind het syndroom van Down had. Ik vroeg om een tweede punctie, want ik hoopte dat ze het mis hadden. Ik heb die ook gekregen, wat ik erg op prijs heb gesteld.'